

Razmatranje: ponedjeljak 1.tjedna došašća

Razmatranje za meditaciju u
ponedjeljak prvoga tjedna
došašća. Predložene teme su:
Isus dolazi da bude među
nama; uvijek Mu se možemo
približiti; rasti u prijateljstvu s
Isusom kroz molitvu

4.12.2023.

- Isus dolazi da bude među nama
- Uvijek Mu se možemo približiti

– Rasti u prijateljstvu s Isusom kroz molitvu

POČINJE liturgijski ciklus i ponovno ćemo istraživati otajstva Kristova života, njegove radosti, boli i njegove slave. Započet ćemo ove dane s iščekivanjem njegova rođenja, zatim ćemo proći kroz njegov život, smrt, uskrsnuće i uzašašće, dok konačno ne stignemo na Pedeseticu, trenutak kada nam šalje svoga Duha Svetoga da nas prati "svaki dan sve do kraja svijeta." (usp. Mt 28,20).

Znamo da je ovo godišnje ponavljanje otajstava mnogo više od pobožnog sjećanja: "To nije hladno i inertno predstavljanje stvari koje pripadaju prošlim vremenima, niti jednostavno obilježavanje prošlog vremena: to je prije sam Krist koji živi u svojoj Crkvi"[1]. Svako

liturgijsko razdoblje Crkve uvodi nas osobno u određeni trenutak ili aspekt života istog Isusa koji je hodao ulicama Galileje jer "*Iesus Christus heri et hodie, Ipse et in saecula*". Heb 13,8): Isus Krist nastavlja živjeti na zemlji i možemo ga još više upoznati i voljeti: možemo živjeti u njemu.

U ovim danima došašća, naime, istinski živimo iščekivanje Mesije. "Njegovo vrijeme dolazi, njegovi dani neće biti dugi" [2], ponavlja Crkva. Još jednom Isus dolazi u naš svijet, postaje prisutan u našim životima. Dolazi sa željom da s nama korača stazama Povijesti. Želi da s njim podijelimo svoje radosti, da mu povjerimo svoje žalosti; Želi nas moći utješiti i dati nam potrebnu snagu za izvršenje svakodnevne zadaće. Njemu možemo zahvaliti za ovaj aspekt njegova života koji ćemo živjeti ovih dana: što je Bog postao čovjekom kako bismo mogli biti djeca Božja i imati njegovo društvo.

NEKI LJUDI koji su bili s Isusom kad je prolazio čineći dobro u našem svijetu mogu nas naučiti kako se odnositi prema Učitelju. „Dok [Isus] ulazi u Kafarnaum, pristupi mu jedan satnik i zamoli ga: 'Gospodine, moj sluga leži kod kuće uzet u velikim bolovima' (Mt 8,5-6).

Današnja nam liturgija nudi ovu epizodu iz života Gospodina za naše razmatranje. Taj dobri čovjek, poganin, pati zbog bolesti sluge kojeg istinski voli. Suočen s gorkom bespomoćnošću što mu ne može pomoći, on reagira na mudar i ponizan način, pun vjere. On ide u potragu za Isusom i iskreno mu izlaže svoju tugu. Ne trebaš ništa tražiti, samo mu reci svoju situaciju, otvori svoju dušu.

Imamo i mi svoje poteškoće i tuge;
Imamo i prijatelje za koje želimo da ozdrave i sami želimo osjetiti blizinu

ruke Gospodnje. Zato reagirajmo pouzdano, kao što je to učinio ovaj satnik, i obratimo se Isusu. Dobro je sjetiti se koliko ga trebamo i kako nam žarko želi pomoći. Vrlo je utješno znati da mu se u svakom trenutku možemo obratiti s potpunom jednostavnošću: Isuse, imam nekoliko stvari koje ne znam riješiti i koje mi oduzimaju mir. Imam vjere, ali shvaćam da ti ponekad moram više vjerovati; Tek trebam naučiti staviti svoj život potpunije u tvoje ruke.

Danas želimo nasljedovati satnika iz evanđelja i otvoriti svoja srca Gospodinu. Šuteći, u dijalogu s Isusom, prikazujemo Mu svoj život i svoje potrebe. A mi ostajemo mirni, znajući da sada on brine za njih.

"GOSPODINE, nisam dostojan da uniđeš pod krov moj, ali samo reci riječ i moj će sluga ozdraviti." Kako nas to uvijek potakne da ponovno razmišljamo o vjeri satnika! Vjera koja je zadivila i samog Isusa koji ju je pohvalio: "Zaista, kažem vam, ni u koga u Izraelu nisam našao tolike vjere" (Mt 8,6). Velika vjera, a u isto vrijeme ponizna i jednostavna, izražena riječima koje nam liturgija stavlja na usta svaki dan prije pričesti.

Svakodnevno se možemo približavati Isusu u Euharistiji, i htjeli bismo to činiti s istim pouzdanjem u snagu Gospodnju i s istom poniznošću koju promatramo u ovom liku iz evanđelja. "Ne razumijem – rekao je sveti Josemaría – kako netko može živjeti kršćanski, a da ne osjeća potrebu za stalnim prijateljstvom s Isusom u Riječi i Kruhu, u molitvi i Euharistiji. I vrlo dobro razumijem da su kroz stoljeća generacije

vjernika konkretizirale tu euharistijsku pobožnost. Ponekad, s masovnim praksama, javno ispovijedajući svoju vjeru; drugi put, tihim i nečujnim gestama, u svetom miru hrama ili u intimi srca"[3].

U Euharistiji i u intimi srca možemo hraniti naše prijateljstvo s Isusom. On je uvijek uz nas da nam pomogne svojom milošću, obraduje nas svojom prisutnošću i obznani svoju ljubav prema nama. Iako se ponekad ne možemo fizički približiti Isusu u Presvetom Sakramentu, Boga uvijek možemo susresti sabravši se u tišini svoga srca, kao što je to mnogo puta učinila naša Majka, sveta Marija (usp. Lk 2,19). Na pragu ove liturgijske godine koja počinje, možemo je zamoliti za njezino društvo dok ulazimo u svaki trenutak života njezina Sina.

[1] Pío XII, Mediator Dei, n. 205.

[2] Liturgija Časoslova, ponedjeljak 1. tjedna došašća, deveti sat, kratko čitanje (usp. Iz 14,1).

[3] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, n. 154.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
razmatranje-ponedjeljak-1-tjedna-
adventa/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/razmatranje-ponedjeljak-1-tjedna-adventa/) (7.08.2025.)